

ЕКОЛОГІЧНІ ІННОВАЦІЇ У ЗБЕРЕЖЕННІ ДОВКІЛЛЯ

Камашева С.А.,

здобувач вищої освіти напряму підготовки 6.030509 «Облік і аудит»

Активізація процесів екологізації виробництв, запровадження ресурсо- та енергозберігаючих технологій на основі врахування зовнішньоекономічних орієнтирів діяльності, етики ведення бізнесу та формування корпоративної соціальної відповідальності, у тому числі у ресурсокористуванні, з метою мінімізації екологічних ризиків, зумовлює необхідність переходу аграрного сектора на інноваційний рівень розвитку з орієнтацією на збереження природно-ресурсної основи. Збереження природно-ресурсного потенціалу повинне здійснюватись на основі комплексного і системного впровадження біоекономічного підходу з урахуванням регіональних природно-кліматичних особливостей, асиміляційного потенціалу природних ландшафтів, що виступають базисом для самовідновлення і самозбереження природно-біологічних особливостей територій, забезпечення їх самоочищення і зменшення негативного впливу на природне середовище.

Без активізації залучення інвестиційних ресурсів у соціальну інфраструктуру та екологічний стан на сільських територіях, врегулювання технологічного і технічного оновлення виробничої сфери неможливе забезпечення підвищення рівня життя сільського населення та зростання ефективності функціонування підприємств аграрної сфери. А отже, неможливе формування перспектив росту інвестиційного капіталу, як складової інвестиційної привабливості, підвищення ефективності забезпечення продовольчої безпеки країни.

Основним обмежуючим і стримуючим чинником в деструктивному ресурсокористуванні та підтриманні розвитку сільськогосподарських підприємств є не лише залежність від економічних, але і природно-кліматичних особливостей та біологічних чинників виробництва, що відображається на високій капіталомісткості продукції, тривалому періоду окупності вкладених коштів через сезонний характер виробництва, недостатньому рівні кредитоспроможності. Але лише за умови оптимізації у використанні природного потенціалу, раціональному використанні природних ресурсів можливе стимулювання надходження іноземних інвестицій [1].

Кількісною компонентою формування природно-ресурсної основи аграрного сектора є виявлення територіального розміщення природних ресурсів за видами у взаємозв'язку із потенційними виробничими потужностями та наявною галузевою структурою сільськогосподарських підприємств за зонами районування. Різна територіально-просторова концентрація природних ресурсів за видами вимагає вироблення відповідних заходів зі збереження і відновлення природно-ресурсного потенціалу та адаптації цих підходів до регіональних особливостей [2].

Встановлено, що умовою розширення можливостей у забезпечення сталого розвитку аграрного сектора економіки України є формування системного впровадження як якісних, так і кількісних змін у поєднанні соціальних, екологічних і економічних пріоритетів екологоорієнтованого

підходу у дотриманні їх взаємодії. Метою реалізації такого підходу є поєднання економічного напрямку розвитку аграрного сектора у взаємодії з природно-біологічними особливостями розвитку з урахуванням регіональних особливостей та взаємозв'язків еколого-економічних інтересів соціально-виробничої інфраструктури сільських територій.

Одним із пріоритетних завдань щодо раціонального використання наявної сировинної бази сільськогосподарських підприємств є залучення капітальних вкладень, єдиної думки до трактування поняття яких на сьогодні не має. Однак зазначимо, що ефект від їх корисного використання полягає у відновленні та розширенні основних засобів підприємств, що підвищує рівень техніко-інноваційної готовності суб'єктів господарювання до переходу на засади біоекономічного розвитку через активізацію процесу залучення «зелених інвестицій» та сприяє збереженню окремих видів природних ресурсів та поновленню їх якісних компонентів.

Визначено, що дієвим механізмом у забезпеченні розвитку підприємств у напрямку забезпечення екологічних пріоритетів діяльності є: економне та ресурсозберігаюче використання окремих видів природних ресурсів; зменшення концентрування великої кількості потужних промислових комплексів в одному природному регіоні; обґрунтування використання хімічних препаратів в аграрному секторі; поряд із ресурсоемними технологіями використовувати «еко-інноваційні» технології (no-till, mini-till), джерела альтернативної енергії та періодичне оновлення морально і фізично застарілої технічної бази господарств; періодичне проведення екологічного моніторингу; формування державних стимулів щодо ресурсо- та енергозбереження. Саме з таким системним підходом до вирішення екологічних проблем в країні, екологоорієнтованим підходом у збереженні природно-ресурсного потенціалу регіону, ведення господарської діяльності для бізнесменів буде функціонувати в умовах поєднання економічної спрямованості з екологічними аспектами.

Саме застосування екологічних інновацій за існуючого природно-ресурсного потенціалу сільськогосподарських підприємств і підвищення інноваційної готовності забезпечить отримання зростання рівня продуктивності сільськогосподарських культур, а відповідно, і збільшення рентабельності та інвестиційної привабливості суб'єктів господарювання в умовах обмеженості фінансових ресурсів. Таке відношення стане базисом інвестиційної привабливості країни в природоохоронній діяльності, нарощенні інвестицій в природно-ресурсний потенціал регіонів та забезпечить продовольчу безпеку країни, а як наслідок, сприяє формуванню сприятливого інвестиційного клімату.

Список використаних джерел

1. Вишневська О.М. Екологоорієнтований підхід у гарантуванні екологічної безпеки регіону. / О. М. Вишневська, С. С. Дюміна // Миколаївський національний університет ім. В. О. Сухомлинського. — Миколаїв, 2015. — Випуск 6. — С. 584-587.
2. Вишневська О.М. Інноваційні особливості технологічного оновлення підприємств аграрного сектора / О. М. Вишневська, С. С. Дюміна // Фінансовий простір. — Черкаси. — 2015. — №3(19) — С. 202-206.
3. Вишневська О.М. Земельно-ресурсний потенціал сільських територій: теоретичні та практичні аспекти [монографія] / О.М. Вишневська, О.С. Альбещенко, Н.В. Бобровська — Миколаїв : ФОП Швець В.М., 2018. — 184 с.

Науковий керівник: професор Вишневська О.М.